

РЕШЕНИЕ

№ 4195

гр. София, 24.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 08.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **11368** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 195б от Закона за водите /ЗВ/ и чл. 166 от Данъчно-процесуалния кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на Н. системи Е.,[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [улица], срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 29/29.10.2020 г., издаден от директора на Б. дирекция "И. район" към Министерството на околната среда и водите, с който на жалбоподателя е установено публично държавно вземане за водовземане от повърхностен воден обект по Разрешително № 31420040/30.08.2013 г. за периода от 01.01.2012г. до 31.12.2013 г., както следва: за периода от 01.01.2012 г.- 31.12.2012 г. главница в размер на 5619.00 лева и лихва за периода от 01.04.2013 г. до 29.10.2019 г. в размер на 4325,68 лева; за периода от 01.01.2013 г.- 31.12.2013 г. главница в размер на 5619.00 лева и лихва за периода от 01.04.2014 г. до 29.10.2019 г. в размер на 3754,76 лева.

Релевираните основания за оспорване са за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните норми и неспазване на установената форма- чл.146, т.2, т.3 и 4 АПК. Конкретните твърдения за тяхното осъществяване са, че оспореният акт не отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК, тъй като не съдържа фактическите и правни основания за издаването му. Твърди се също така, че вземането на Б. дирекция И. район е погасено по давност.

В о.с.з жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата и

моли за уважаването ѝ. Заявява искане за присъждане на разноските за съдебното производство.

Ответникът - директорът на Б. дирекция „И. район“- [населено място], чрез процесуалния си представител оспорва жалбата.Претендир аразноски.

Административен съд-София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното:

Н. системи Е. е титуляр на издадено от директора на БД И. Разрешително за водовземане от повърхностен воден обект No 31420040/30.08.2013 г., посредством изградени съоръжения - язовир „Доситеево“,намиращ се в имот 000209, землището на [населено място], [община], област Х., ЕКАТТЕ 23011, с цели на водовземането: за напояване на земеделски култури - 3500 дка годни площи за напояване, в землището на [населено място], [община], област Х.'. Разрешителното е с начален срок на действие 30.08.2013 г. и краен срок: 30.08.2020 г. Разрешеният годишен воден обем по целите на ползване на водата, съгласно Раздел „Разпределение па разрешения годишен воден обем за различните цели на ползване на подземните води" към издаденото разрешително, възлиза на 5 619 000 м³ годишно /за месеците април, май, юни, юли, август, септември и октомври/.

Видно от Констативен протокол No054/2019 г. /л.77-78 от делото/, на 22.02.2019 г. е извършена проверка от експерти на БД И..Обективираните констатации са, че не е заплатена таксата за иззетото водно количество от жалбоподателя за периода 01.01.2012 г.-31.12.2014 г., , както следва:

-2012 г.- 5619000 куб.м.х 0,001 лв.=5196,00 лв. /пет хиляди шестстотин и деветнадесет лева/;

-2013 г.- 5619000 куб.м.х 0,001 лв.=5196,00 лв. /пет хиляди шестстотин и деветнадесет лева/;

-2014 г.- 5619000 куб.м.х 0,001 лв.=5196,00 лв. /пет хиляди шестстотин и деветнадесет лева/;

Отразено е, че проверката е за определяне на дължимата такса за водовземане от повърхностни води с цел напояване на земеделски земи във с издадено Разрешително No 31420040/30.08.2013 г.В изпълнение на указания по решение № 1889/16.03.2020г по адм. Дело № 13703/2020г на АССГ е извършена повторна проверка ,обективирана в констативен протокол № Х-139/28.08.2020г- стр.75-76.В него са потвърдени констатациите от предходния протокол за 2012-2013г,като е посочено,че предвид факта,че е установена липса на монтирано измерващо устройство,отговарящо на нормативните изисквания,са изчислени дължими такси на основание §9 от ПЗР на ЗВ за стар период на база годишен воден обем,посочен в заявлението,подадено от дружеството.

На основание чл.194б, ал. 4 от ЗВ до дружеството е изпратена Покана за доброволно изпълнение с изх.No ПО-02-295/14.09.2020 г., за дължимата такса за 2012-2013 г., възлизаща в общ размер на 11 238,00 лв., срока за заплащане – 7 дневен срок и банковата сметка, по която следва да се преведе дължимата сума. Писмото е получено от представител на дружеството на 16.09.2019 г., видно от отбелязването на известието за доставка към него /л.19-21 по делото/. В законоустановения срок до 23.09.2020 г., не е постъпило плащане, както и не са входирани възражения срещу

основанията и размера на определената такса.

С Уведомление изх. No ПО-02-295-1 от 06.10.2020г., получено на 08.10.2020г., жалбоподателят е уведомен на основание чл.26, ал.1 АПК, че спрямо него започва производство за установяване на публично държавно вземане за дължимата от него такса, за периода 01.01.2012г. - 31.12.2013г. по Разрешително No 31420040/30.08.2013г., като му се дава 3-дневен срок да представи документ, удостоверяващ плащанията, които да са основание за намаляване на посочената в поканата за доброволно изпълнение сума. Жалбоподателят не е представил документи за плащане.

С Акт за установяване на публично държавно вземане No 29/29.10.2020 г. на директора на Б. дирекция „И. район“, е установено е установено публично държавно вземане за водовземане от повърхностен воден обект по Разрешително No 31420040/30.08.2013 г. за периода от 01.01.2012г. до 31.12.2013 г., както следва: за периода от 01.01.2012 г.- 31.12.2012 г. главница в размер на 5619.00 лева и лихва за периода от 01.04.2013 г. до 29.10.2019 г. в размер на 4325,68 лева; за периода от 01.01.2013 г.- 31.12.2013 г. главница в размер на 5619.00 лева и лихва за периода от 01.04.2014 г. до 29.10.2019 г. в размер на 3754,76 лева.

Актът за установяване на публично държавно вземане е връчен на жалбоподателя на 02.11.2020 г., а жалбата до съда е подадена на 06.11.2019 г.

За изясняване спора от фактическа страна по делото е допусната и извършена съдебно-счетоводна експертиза /ССЧЕ/. Видно от приетото по нея заключение и документите по преписката, се установява, че по делото не са приложени и от ответника не са представени документи, които да са свързани с анализ и установяване на вписаните в декларациите по чл. 194б от Закона за водите данни и обстоятелства. По делото не се съдържат документи за установени несъответствия от Б. дирекция И. с декларираните от жалбоподателя с декларациите по чл. 194б от Закона за водите за 2012г. и 2013г. данни.

Наложената на дружеството санкция с процесния АУПДВ е на база разрешения воден годишен обем с разрешително № 31420040/30.08.2013г. от директора на Б. дирекция И. със срок на действие на разрешителното до 30.08.2020г., с цел напояване на земеделски земи, което е констатирано и с констативен протокол № X-139/2020г. Посоченият обем на черпене е 5 619 млн. куб. м. годишно.

При извършен сравнителен анализ на вписаните данни в декларациите по чл. 194б от ЗВ и определените с Акта суми, експертната установи, че информацията в подадените декларации за 2012г. и 2013г. не съответства на определените в АУПДВ суми.

При така приетото за установено от фактическа страна съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима.

Подадена е от процесуално легитимирана страна, в качеството на неблагоприятно засегнат адресат /чл.147, ал.1 АПК/, срещу подлежащ на съдебен контрол акт- чл.194б, ал.6 ЗВ и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл.149, ал.1 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган-директора на Б. дирекция, „И. район“. Компетентността на органа произтича от чл. 195б ЗВ.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на

административен акт - чл. 59, ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в ЗВ няма други специални изисквания. Посочен е издателят на акта, адресатът, сумата, която се дължи, периодът за който е дължима, както и основанието, на което е изчислена. Предвид специалните изискванията на чл. 195б, ал.2 ЗВ, са посочени и писмените доказателства, въз основа на които е издаден актът-Разрешително No31420040/30.08.2013 г., Констативен протокол No054/22.02.2019 г., констативен протокол № X-139/2020г, Писмо NoПО-02-295/14.09.2019 г. с характера на покана за доброволно заплащане на сумите, с което съдържащите се в тях факти и обстоятелства са асоциирани към мотивите на органа за издаването на процесното АУПДВ.

Актът за установяване на публично държавно вземане обаче е издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, по следните съображения:

Редът за издаване на процесния АУПДВ, по арг. от чл. 16б, ал.2 ДОПК, е редът за издаване на административен акт, предвиден в Административнопроцесуалния кодекс, във връзка с Закона за водите - чл. 195б, ал. 1 и ал. 2, във вр. чл. 194, ал. 1 т. 1 б. "а", вр. с чл. 194, ал. 1 от ЗВ.

Съгласно чл. 195б, ал. 1 и ал. 2 от ЗВ, вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси по този закон се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции. Актът се съставя въз основа на писмени доказателства, включващи: 1/ извлечения от сметките, по които постъпват таксите; 2/ платежни и други счетоводни документи, издадени от лицата, използващи водите; 3/ покана към лицето за доброволно изпълнение; 4/ констативни протоколи от извършения контрол за изпълнение на задължението.

За началото на производството по издаване на акта, жалбоподателят е бил уведомен в съответствие с фактическите установявания на съда.

По силата на чл. 162, ал. 2 т. 3 ДОПК, публични са държавните и общинските вземания за такси, установени по основание със закон. Основанието за дължимост на такси за водоползване е установено в чл.194 от ЗВ.

Законодателно е предвидено конкретния размер на дължимата такса да се определя с подзаконов нормативен акт-чл.194, ал.6 от ЗВ.

Механизмът на изчисляване на таксите в оспорения акт за установяване на държавно вземане е обвързан от ответника с текстовете на чл.1, т.1, б.“б“, чл.3, ал.1, чл.6, ал.1 и ал.2, чл.8, ал.2, посредством чл.10, ал.1, т.5 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и замърсяване, приета с ПМС No177/24.06.2011 г., обн. ДВ бр.50/01.07.2011 г., изм. ДВ бр.3/10.01.2012 г., отм., но относима към периода до 2016 г. и Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС No383 от 29.12.2016 г., в сила от 01.01.2017 г., обн.ДВ, бр.2 от 6.01.17 г. Второ, нормите от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и замърсяване /приета с ПМС No177/24.06.2011 г., обн.ДВ бр.50/01.07.2011 г., изм. ДВ бр.3/10.01.2012 г., отм., но действаща към процесните периоди/, на които се позовава ответникът в оспорения акт предвиждат следното:

За правото на ползване на водите се заплаща такса за водовземане от подземни води /чл.1, т.1, б.“б“/

Таксите за водовземане от повърхностни води и от подземни води се определят на база отчетения обем вода и в зависимост от целта на използване на водата /чл.3, ал.1/

Отнетият при водовземането обем вода или обемът на отпадъчните води се измерва посредством отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства /чл.6, ал.1/.

В случаите на повреда или несертифициране на измервателните устройства за изчисляване на таксата за водовземане или за замърсяване се вземат разрешените в разрешителното количества /чл.6, ал.2/. Съгласно ал. 4 на същата разпоредба До монтиране на отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства или при техническа невъзможност за монтиране, поддръжка и контрол на измервателни устройства при водовземане от повърхностни води таксата за водовземане се определя на базата на максимално разрешеното годишно водно количество в разрешителното./Констативните протоколи от 2013 и 2015г обаче опровергават обстоятелството, че на процесния язовир не е имало монтирано измервателно устройство.

Таксата за водовземане от повърхностни води за производство на електроенергия от ВЕЦ се определя по следната формула:

$T = E \times W \times K$, където:

T е размерът на дължимата такса - лв.;

E - единичният размер на таксата - лв./куб. м;

W - размерът на ползвания годишен воден обем - куб. м;

K - корекционният коефициент, получен при разделянето на нетния пад на ВЕЦ на 450 /чл.8, ал.2/.

Единичният размер на таксата за водовземане от повърхностни води се определя съгласно следната таблица: Единичен размер на таксата – E (лв./куб. м) Всички други цели: 0,001лв /чл.10, ал.1, т.2/

Едновременно с това в т.ІІ от оспорения АУПДВ са обусловени изводи за наличие на парични задължения за разрешеното право за водовземане от подземни води по Разрешително №31420040/30.08.2013 г., за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2013 г. за водовземане от повърхностни води и са изчислени, както следва 5619 000 куб.м. x 0.001 лв/куб.м.

Трето, от събраните по делото доказателства се установява, че Н. системи Е. е титуляр на Разрешително за водовземане от повърхностен воден обект № 31420040/30.08.2013 г., издадено от директора на БД И., за водовземане от повърхностен воден обект посредством изградени съоръжения - язовир „Доситеево“, намиращ се в имот 000209, землището на [населено място], [община], област Х., ЕКАТТЕ 23011, с цели на водовземането: за напояване на земеделски култури - 3500 дка годни площи за напояване. Разрешеният годишен воден обем по целите на ползване на водата, съгласно Раздел „Разпределение на разрешения годишен воден обем за различните цели на ползване на подземните води" към издаденото разрешително, възлиза на 5 619 000 куб.м. годишно /за месеците април, май, юни, юли, август, септември и октомври/.

На основание чл.194, ал.1, т.1, б.,„а" и чл. 194а, ал. 1 ЗВ и чл.10, ал.1, т.2 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, за предоставеното право за водовземане от изградено съоръжение - язовир „Доситеево“, намиращ се в имот 000209, землището на [населено място], титулярът на разрешителното дължи такса, която се определя на база отнетия обем вода по показания на монтирано, работещо и отговарящо на нормативните изисквания измерващо устройство, в зависимост от целта на водовземането.

В Разрешителното е посочен начален срок на действие 30.08.2013 г. и краен срок: 30.08.2020 г.

Проверката обективизирана в Констативен протокол /КП/ No X-139-2020 г., въз основа на която са установени процесните задължения, е във връзка с дължими такси по Разрешителното за водовземане от повърхностен воден обект No 31420040/30.08.2013 г.

Както с КП, така и с АУПДВ са установени задължения за период извън този, определен в разрешителното, а именно от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г., както и от 01.01.2013 г. до 30.08.2013 г., в това число до 31.12.2013г, като в оспорения АУПДВ е посочено правното основание за включване на така посочените периоди- §9 от ПЗР на Закона за водите. Очевидно с оглед издадения и отменен в предходното производство АУПДВ№ 404/15.11.2019г/ адм. Дело № 13703/2019 на АССГ/,то и давността по чл.171 ал1 и ал.2 от ДОПК е прекъсната и към датата на издаване на оспорения понастоящем акт,както и края на устните състезания по делото абсолютната давност от 10 години не е изтекла нито за периода 2012,нито за периода 2013г,съобразно начина на начало на давностния срок,установен в ДОПК.

Съгласно нормата на § 9 от ДР на ЗВ, когато използването на водите се осъществява на основата на издадени разрешителни или без основание, лицето, използващо водите, дължи заплащане на таксите, предвидени в този закон, считано от влизането в сила на тарифите, предвидени от този закон, независимо от етапа, на който се намира процедурата за издаване или преоформяне на разрешителното му. Отделно от това към АУПДВ не са асоциирани документи, чрез изричното препращане към тях от органа, които да позволят на съда да установи осъществено ли е водоползване през процесния период, в частта извън срока действие на Разрешително No31420040/2013 г., това водоползване без основание ли е било, съответно намирало ли си е дружеството в процедура за издаване или преоформяне на разрешителното му.Допълнително в рамките на производството бяха представени декларациите на дружеството по чл.194 б от ЗВ,а също така и констативен протокол № X-062/10.03.2015г на Б. дирекция И. район [населено място].В него е посочено,че съгласно констативен протокол № X-41/2013г е установено,че на самия откос на язовирната стена са монтирани двуметрови метални рейки,разположени стъполовидно на стената,чрез които се определят котите на водното ниво.В изпълнение на протокол № К.-41/2013г в офис X. на Н. системи Е. се води дневник,пронумерован и прошнурован,заверен от Б. дирекция П.,в който се нодят записи от 01.03.2013г ,като в края на всяка десетдневка се нансят котите от водното ниво.На база тези данни в края н авсеки месец се прави воден баланс на язовира.Съгласно този воден баланс за 2014г ползваното водно количество е 3000 куб. м/ год.В атакувания АУПДВне са изложени и никакви фактически основания защо не са приети декларациите на дружеството за отнетия обем вода, а дължимите такси са изчислени на база разрешените в разрешителното количества. Затова и съдът не коментира, дали рейката, която се ползва на процесния обект е годно измервателно средство по смисъла на Закона за измерванията и Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол.От друга страна съгласно заключението на вещото лице,което съдът кредитира като компетентно изготвено и неоспорено то страните се

установи, че по делото не са приложени и от ответника не са представени документи, които да са свързани с анализ и установяване на вписаните в декларациите по чл. 194б от Закона за водите данни и обстоятелства. По делото не се съдържат документи за установени несъответствия от Б. дирекция И. с декларираните от жалбоподателя с декларациите по чл. 194б от Закона за водите за 2012г. и 2013г. данни.

Наложената на дружеството санкция с процесния АУПДВ е на база разрешения воден годишен обем с разрешително № 31420040/30.08.2013г. от директора на Б. дирекция И. със срок на действие на разрешителното до 30.08.2020г., с цел напояване на земеделски земи, което е констатирано и с констативен протокол № X-139/2020г. Посоченият обем на черпене е 5 619 млн. куб. м. годишно.

При извършен сравнителен анализ на вписаните данни в декларациите по чл. 194б от ЗВ и определените с Акта суми, експертизата установи, че информацията в подадените декларации за 2012г. и 2013г. не съответства на определените в АУПДВ суми. Горното обосновава извода за липса на обсъждане на наличните по преписката писмени доказателства- декларации от жалбоподателя по реда на чл.194б от ЗВ, които не са оспорени от ответника, а също така и изходящите от самия него данни в протокол № X-062/10.03.2015, а също и в приетия протокол от 2013г- стр.24,25, в който се съдържат неизгодни за него обстоятелства, които опровергават изводите му, че към 2013г на язовир Доситеево е липсвало измервателно средство тип рейка, което да отговаря на изискванията за измервания.

Очевидно е, че административният орган не е събрал необходимите доказателства и не е изпълнил задължението си по чл. 36 от АПК. Не е установил и не се е позовал на относимите и необходими спрямо конкретния случай факти и обстоятелства. Непълнотата в мотивите /като фактически и правни съображения/, обуславя отмяната на акта, като издаден при съществени процесуални нарушения-чл.146, т.3 АПК.

Както съдът вече посочи, процесният АУПДВ се издава по реда на АПК, а не по реда на ДОПК. Поради това актът на съда не може да замести по същество този на органа. Допуснатото съществено нарушение на процесуалните правила, обуславя отмяната на акта и връщането на преписката за ново произнасяне.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК и чл.78, ал.1 от ГПК, вр.чл.144 от АПК своевременно заявеното искане на жалбоподателя за присъждането на направените по делото разноси е основателно. То следва да бъде уважено за доказан им размер, посочен в списъка по чл.80 ГПК, вр.чл.144 АПК-600 лева, от които 50 лева-заплатена държавна такса и 350 лева-заплатено възнаграждение за вещо лице и 200 лева-възнаграждение за защита, осъществена от юрисконсулт, определеносъгл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ, субсидиарно приложими на основание преpraщачата норма на чл. 144 от АПК и ТР No 3/13.05.2010 г. по т.д. No 5/2009 на ВАС.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2, предл. 3 и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд-София град, I отделение, 13-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на Н. системи Е.,[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ No 29/29.10.2020 г., издаден от директора на Б. дирекция "И. район" към Министерството на околната среда и водите, с който на жалбоподателя е установено публично държавно вземане за водовземане от повърхностен воден обект по Разрешително No 31420040/30.08.2013 г. за периода от 01.01.2012г. до 31.12.2013 г., както следва: за периода от 01.01.2012 г.- 31.12.2012 г. главница в размер на 5619.00 лева и лихва за периода от 01.04.2013 г. до 29.10.2019 г. в размер на 4325,68 лева; за периода от 01.01.2013 г.- 31.12.2013 г. главница в размер на 5619.00 лева и лихва за периода от 01.04.2014 г. до 29.10.2019 г. в размер на 3754,76 лева.

ВРЪЩА ДЕЛОТО КАТО ПРЕПИСКА на директора на Б. дирекция "И. район" към Министерството на околната среда и водите за ново разглеждане и произнасяне в съответствие с дадените в мотиваната част на решението указания по прилагането на закона.

ОСЪЖДА Б. дирекция „И. район“ - [населено място] да заплати на Н. системи Е.,[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] сумата в размер на 600 /шестстотин / лева, разноси за първоинстанционното съдебно производство.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: